

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
 'Εν Ἑλλάδι..... Δραχ. 2.—
 'Εν τῷ Ἐξωτερικῷ ὄρ. 3 ἢ Φρ. γρ. 2.50
 'Εν Ρωσσίᾳ ρούβλ. ἀργυρ. 2.—

ΕΚΔΙΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ ΥΠΟ
 Ν. Α. ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΥ
 ΜΙΧ. Ε. ΚΑΝΑΚΑΚΗ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ "ΠΑΙΔΙΚΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ"
 « — ΟΔΟΣ ΒΗΣΑΡΙΩΝΟΣ — »
 (ὄπισθεν Δυτικῆς Ἐκκλησίας)

Τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως συνιστᾷ κατ' ἐπανάληψιν πρὸς τοὺς κ.κ. Σχολάρχας, Ἑλληνοδιδασκάλους καὶ Δημοδιδασκάλους τὸ « Παιδικὸν Περιοδικόν » ὡς συντελοῦν εἰς τὴν διανοητικὴν ἀνάπτυξιν καὶ ἠθικὴν μόρφωσιν τῶν παιδῶν.

Δῶρα « Παιδικοῦ Περιοδικοῦ »

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ « Παιδικοῦ Περιοδικοῦ » ἐπιθυμοῦσα νὰ καταστήσῃ τοῦτο ἀνάγνωσμα πάντων τῶν Ἑλληνοπαιδῶν, προσφέρει ἀπὸ τοῦδε τὰ ἐξῆς δῶρα εἰς τοὺς εὐγενῶς φροντίζοντας ὑπὲρ διαδόσεως αὐτοῦ.

Διὰ τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ γίνωσιν ἀνταποκριταὶ τοῦ Περιοδικοῦ γίνεται ἰδιαιτέρα συμφωνία.

Ἐν Λεύκωμᾳ αὐτοῦ εἰς τὸν ἐγγράφοντα	δύο	Τὸν Β΄ τόμον καὶ τὸ Λεύκωμᾳ εἰς τὸν ἐγγράφοντα	ἕξ
τὸν Α΄ τόμον " " " "	τρῆς	τὸν Α΄ καὶ Β΄ τόμον " " " "	ἑπτα
τὸν Β΄ τόμον " " " "	τέσσαρας	"Ολα τ' ἄνωτέρω καὶ ἐπὶ ἓν ἔτος τὸ Περιοδ. "	δέκα
τὸν Α΄ τόμον καὶ τὸ Λεύκωμᾳ " "	πέντε	20 ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν εἰς τὸν ἐγγρ. πλείονας τῶν	δέκα.

Ἀρίστη εὐκαιρία νὰ ἀποκτήσῃτε ἄνευ τινὸς δαπάνης τὸ Λεύκωμᾳ καὶ τοὺς δύο τόμους τοῦ Περιοδικοῦ.

ΑΔΗΘΗΣ ΗΡΩΣ

ἘΣ μικρὸν τι χωρίον πρὸς τὸν Ὠκεανὸν ἔζη μετὰ τῆς γραίας μητρός του μικρὸς ἀλιεὺς ὀνομαζόμενος Μιχαήλ.

Ὁ υἱὸς ἦτο ἀφοσιωμένος εἰς τὴν μητέρα· ἀλλὰ τὸ σκληρὸν του ἐπάγγελμα τὸν ἀπεμάκρυνε συχνάκις ἀπὸ τὸν οἰκίσκον, ὅπου ἡ καλὴ γυνὴ μένουσα μόνη προσηύχετο εἰς τὸν Θεὸν δι' αὐτόν.

Οἱ γείτονες τοῦ Μιχαήλ τὸν ἔβλεπον λοξῶς καὶ δὲν τῷ ὠμίλου, ἂν καὶ ἦτο ὁ πραότερος καὶ ὁ ὑποχρεωτικώτερος νέος τοῦ τόπου, μόνον καὶ μόνον ἐπειδὴ ἦτο πιστὸς δούλος τοῦ Χριστοῦ, ὁ μόνος ἀληθὴς χριστιανὸς ἐν τῷ τόπῳ ἐκείνῳ.

Ὁ Μιχαήλ ὠμίλει περὶ τοῦ Χριστοῦ πρὸς ἐκείνους, οἵτινες τὸν περιεκύκλουν καὶ προσεπάθει νὰ ἐλκύσῃ τὰς ψυχὰς των πρὸς τὸν Σωτῆρα, κάνεις ὅμως δὲν ἤθελε νὰ τὸν ἀκούσῃ, καὶ καθὼς ὁ θεὸς Ἰησοῦς οὕτω καὶ ὁ νέος οὗτος, ὑπέφερε τὴν καταφρόνησιν καὶ τὴν ὀργὴν τῶν κακῶν.

Εἰς τὰς ὁδοὺς, ὁσάκις τὰ παιδιά συνήντων αὐτόν, τῷ ἔρριπτον λιθάρια, φωνάζοντα εἰς αὐτὸν διαφόρους ὕβρεις.

Μία μικρὰ κόρη μόνον δὲν ἠνοῦτο μετὰ τῶν ἄλλων ὅπως κακομεταχειρισθῆ τὸν πτωχὸν τοῦτον Μιχαήλ, ὅστις ἐφαίνετο τόσον καλὸς, καὶ αὕτη ἦτο ἡ κόρη τοῦ δημάρχου, ἡ ἀγαπημένη ὄλου τοῦ χωρίου.

Ὅτε ὁ πατὴρ τῆς συνήντα τὸν Μιχαήλ ἀπέστρεφεν ἀπ' αὐτοῦ τὸ πρόσωπον καὶ ἠνάγκαζε τὴν μικρὰν νὰ παραχωρῆ ταχύτερον ὡσὰν νὰ ἤθελε νὰ τὴν προφυλάξῃ ἀπὸ ἐπικίνδυνόν τινα συνάντησιν· ἡ κόρη παρετήρει μὲν τὸν ἀλιεὺς ἔμβροτος, ἀλλ' ἀπεκρίνετο δι' ἑνὸς μειδιάματος εἰς τὸν χαιρετισμὸν του.

Οἱ ἀλιεῖς τοῦ χωρίου τούτου ἐσυνείθιζον νὰ συλλέγωσι κατὰ τὴν ἀμπωτιν τοὺς σκώλικας, οἵτινες τοῖς ἔχρησιμουν ὡς δόλωμα. Ἐφρόντιζον ὅμως νὰ φεύγωσιν ἀπὸ τὴν παραλίαν πρὸ τῆς ἐπιστροφῆς τῆς θαλάσσης, διότι ἐπειδὴ ἡ παραλία ἦτο πολὺ χαμηλὴ, τὸ κύμα ἐφθάνε πολὺ ταχέως καὶ κατεβύθιζε πᾶν ὅ,τι ἤθελε συναντήσαι.

Τὰ παιδία ἠγχαριστοῦντο πολὺ νὰ πηγαίνοσι μὲ τοὺς μεγάλους ἄνδρας, διὰ νὰ παίζωσι εἰς τὴν ἄμμοον καὶ νὰ συλλέγωσι τὰ φυτὰ καὶ τὰ ὄστρακα, τὰ ὅποια ἔφερον ἐνίοτε τὸ ρεύμα ἀπὸ τὸν Ὁκεανόν.

Ἡ μικρὰ Μαρία πάντοτε παρεκάλει τὸν πατέρα της νὰ ὀδηγήσῃ καὶ αὐτὴν ἐκεῖ, ἀλλ' οὕτως ἤρνεϊτο πάντοτε φοβούμενος τὸν κίνδυνον. Τέλος μίαν ἡμέραν ἡ μικρὰ κόρη χωρὶς νὰ εἴπῃ τίποτε εἰς τὸν πατέρα της διηυθύνθη εἰς τὴν ἀκτὴν. Ἀληθῶς ὅλα ἦσαν ὠραῖα εἰς τὴν λαμπρὰν ταύτην παραλίαν! Ἡ θάλασσα ἐφαίνετο εἰς τὸν ὀρίζοντα ὡς μία κυανὴ γραμμὴ, ἡ δὲ Μαρία ἐξίστατο εἰς κάθε βῆμά της ἀνακαλύπτουσα νέους θησαυρούς.

Ἄποια εὐτυχία ν' ἀφαιρέσῃ ἐκεῖ τὰ υποδήματά της διὰ νὰ ἀλιεύσῃ κανένα καρκίνον ἢ κανέν ψαράκι μέσα εἰς αὐτὰ τὰ ὕδατα ἐνθα κατοπτρίζεται ὁ ἥλιος!

Ἦρχισε νὰ νυκτάνῃ. Ὁ Μιχαὴλ εἶχε ἀπομακρυνθῆ πολὺ τῆς ἀκτῆς αὐτὸ τὸ ἑσπέρας, ἀλλ' εἶχε πεποιθησιν εἰς τοὺς πόδας του ὅπως προλάβῃ τὴν πλημμύραν.

Ἀφῆνης μία παιδικὴ φωνὴ ἔκαμε τὸν Μιχαὴλ νὰ σταματήσῃ ἠκραύσθῃ μίαν στιγμὴν, ἀλλὰ σκεφθεὶς ὅτι κανὲν θαλάσσιον πτηνὸν θὰ διετάραιζε μόνον τὴν σιγὴν ἐπανελάβε τὸν δρόμον του, ὅτε ἡ φωνὴ ἐπανελήφθη.

Ὁ νεανίας τότε ἐπιστρέφει ταχέως ὀπισθεν πρὸς τὸ μέρος ἐνθα ἠκούετο ἡ φωνή. Μία μικρὰ λευκὴ μορφή ἐκινεῖτο ἐκεῖ, ὅποια δὲ ἐκπληξίς κατέλαβε τὸν Μιχαὴλ ἀναγνωρίζοντα τὴν Μαρίαν! Τὴν εἶχον λησμονήσει ἐκεῖ ἐγκαταλειμμένην!

Δὲν ἔπρεπεν οὔτε στιγμὴν νάχασῃ ἡ θάλασσα ἀνέβαινον ὀπισθεν τῶν προχωροῦσα ἀθουρόως, ὡς ἐρπετόν ἕτοιμον νὰ καταβροχθήσῃ τὴν λείαν του.

Ὁ Μιχαὴλ ἔλαβε τὴν χεῖρα τῆς κόρης καὶ ἤρχισε νὰ τρέχῃ πρὸς τὸ χωρίον, ἀλλ' ἡ Μαρία ἠκουράσθη, ἐπειδὴ δὲ ἡ ἄμμος ἦτο βεβρεγμένη καὶ ἐβυθίζοντο οἱ μικροὶ της πόδες, ἐβράδυνε καὶ οὗτος τὸ βῆμά του. Τὴν ἔλαβε τότε εἰς τὰς χεῖράς του· ἀλλὰ τὴν νῦν δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ τρέχῃ, ἡ δὲ θάλασσα τοὺς ἠκολούθει βῆμα πρὸς βῆμα!

Μετ' ὀλίγον ἠσθάνθη τὰς δυνάμεις του ἐκλιπούσας, αἱ προσπάθειά του κατέστησαν ἀνωρελεῖς, ἀπελπισία δὲ ἐπλήρωσε τὴν ψυχὴν του. Ἐσκέφθη: «Δύναμαι μόνος νὰ σωθῶ, ἔχω καιρὸν ἀκόμη, ἡ γραῖα μήτηρ μου ἔχει ἀνάγκη ἐμοῦ, τῆς ἐργασίας μου, τῆς ἀγάπης μου· ὅποια δὲ ἐκδικήσῃς ν' ἀφῆσω νὰ χαθῆ ἐδῶ ἡ κόρη τοῦ σκληροτέρου ἐχθροῦ μου! ἀλλ' ὅχι θὰ εἶμαι εἰς ἀνανδρος, ἐὰν ἐγκαταλείψω ταύτην. Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, σὺ βοήθησόν με νὰ τὴν σώσω!»

Γαλήνη ἐπανεβλήθη εἰς τὴν καρδίαν του. Ἐνεθυμήθη τότε τὸν μεγάλον πάσσαλον, ὅστις δὲν ἀπέτρεπε πολὺ καὶ τὸν ὅποσον εἶχον διὰ νὰ μετρώσῃ τὸ ὕψος τῶν ὑδάτων καὶ συ-

νέλαβε τὴν ἰδέαν νὰ ἀναβιδύσῃ τὴν Μαρίαν εἰς τὴν κορυφὴν αὐτοῦ ἀμέσως ὕψωσε τὴν προστατευομένην του εἰς τοὺς ὤμους του καὶ ἄφου τὴν ἐκάλυψε μὲ τὸν ἐπεנדύτην του τὴν ὥθησε μέχρι τῆς κορυφῆς αὐτοῦ. Αὐτὸς δὲ ἐξηνητημένος ἔμεινε ἐκεῖ καὶ ἐπερίμενε.

Δύνασθε νὰ φαντασθῆτε ὅποια ἦτο ἡ ἀπελπισία ἐν τῷ χωρίῳ ὅτε παρατηρήθη ἡ ἀπουσία τῆς Μαρίας! Ἐπίσης μεγάλη ἦτο ἡ θλίψις τῆς γραῖας εἰς τὴν ἔρημον καλύβην της, ἰδοῦσης ὅτι ὁ Μιχαὴλ της δὲν ἐπανῆλθε!

Ὁ δήμαρχος καὶ ἡ σύζυγός του, ἀκολουθοῦμενοι ὑπὸ ἀλιείων, διέτρεχον τὴν ἀκτὴν. Ἦτο πολὺ ἀργά, τὸ ἐγνώριζον ἡ θάλασσα ἤδη ἐκάλυπτε τὴν ἀπέραντον παραλίαν.

Ἡ μόνη των σκέψις τὴν νῦν νὰ ἐπανεύρωσι τὸ προσωπὸν μικρὸν πτώμα. Τρομερὰ προσδοκίαι!

Βραδέως αἱ ὥραι παρήρχοντο. Τὸ ὕδωρ ἤρχισε νὰ ὀπισθοχωρῆ πάλιν, οἱ δὲ δυστυχεῖς τὸ ἠκολούθουν, ζητοῦντες τὸ πτώμα τοῦ τέκνου των.

Ἀφῆνης ἡ μήτηρ τῆς Μαρίας ἀναφωνεῖ: «Τὴν ἀκούω, ἀκούσατε, μὲ φωνάζει!» Οἱ γείτονες παρατήρουν ἀλλήλους θλιβερώς. «Παρεφρόνησεν ἐκ τῆς θλίψεως!» ἔλεγον. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον, καὶ αὐτοὶ ἤκουσαν μίαν μικρὰν φωνὴν ἥτις ἐφώναζε «Μαμὰ, μαμὰ, ἐλθέ». Ἦτο ἡ φωνὴ τῆς Μαρίας!

Τὸ πῶς τῆς πρώτας ἤρχισεν ἠδὴ νὰ διασχίσῃ τὴν νύκτα, ὅ δὲ πάσσαλος νὰ ζωγραφίζετο εὐκρινῶς εἰς τὰ βλέμματα πάντων. «Τοῦτο εἶνε θαῦμα» ἐφώναζαν ὅλοι. Ἀλλ' ἐνόησαν ὅ,τι εἶχε συμβῆ ὅταν εὗρον εἰς τοὺς πόδας τοῦ πασσαλοῦ τὸ πτώμα τοῦ Μιχαὴλ, τοῦ ταπεινόφρονος τούτου ἥρωος, ὅστις ἔδωκε τὴν ζωὴν του διὰ τὴν μικρὰν Μαρίαν.

Αὕτη διηγήθη ἀπλοῦστατα τὴν ἱστορίαν, ἦν πρό ὀλίγου ἀνεγνώστατε καὶ προσέθεσε: «Δὲν ἐροδοῦμένη. Ὁ Μιχαὴλ μοι ἐψάλλον ὠραίους ὕμνους, μοι ἐσύστησε κατόπιν νὰ μοὶ φοβήθῃ τίποτε διότι ὁ Θεὸς θὰ μὲ προφυλάττῃ καὶ ἔπαυσε πλέον νὰ μοὶ ὁμιλῇ.

Ἡ γραῖα μήτηρ τοῦ ἀλιείου δὲν περιεφρονεῖτο πλέον ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης» αὕτη ἐνεβαρύνθη βλέπουσα ὅτι διὰ τῆς θυσίας του ὁ γενναῖος Μιχαὴλ εἶχε προσελκύσει πολλὰς καρδίας εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, εἰς τὸν ὅποσον ἔμεινε πιστὴ μέχρι θανάτου.

Ἀγαπητὰ μου παιδία, ἡ διηγήσις αὕτη δὲν σὰς ὑπενηθυμίζει τὸ μεγαλύτερον καὶ λαμπρότερον παράδειγμα θυσίας, ἥτις ἐγένετο εἰς τὸν κόσμον; Δὲν σὰς ὑπενηθυμίζει τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν ἀποθανόντα ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ διὰ νὰ μᾶς σώσῃ ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας καὶ διὰ νὰ μᾶς δώσῃ μίαν θέσιν εἰς τὸ Βασιλεῖόν του;

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Μιχ. . .

ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑΝ ΜΟΥ

(διὰ μικρὰ παιδία)

Μ' ἔμαθες νὰ συλλαβίζω
ν' ἀφαιρῶ καὶ νὰ ἀβροίζω,
Διδασκάλισσά μου
Καὶ γιὰ τοῦτο καὶ ἐγὼ
ἴμερα νύκτα σ' εὐλογῶ
μὲλη τῆρ καρδιά μου.

Μ' ἔμαθες γεωγραφίαρ
μουσικὴν ἰχθυογραφίαρ,
Διδασκάλισσά μου.
Καὶ γιὰ τοῦτο καὶ ἐγὼ
ἴμερα νύκτα σ' εὐλογῶ
μὲ ὅλη τὴ καρδιά μου.

Μ' ἔμαθες μ' ἀγγλὴν καρδίαν
νὰ ἠμῶν τῆρ Παναγίαρ,
Διδασκάλισσά μου.
Καὶ γιὰ τοῦτο καὶ ἐγὼ
ἴμερα νύκτα σ' εὐλογῶ
μὲ ὅλη τῆρ καρδιά μου.

Μαθηματικὸν παίγιον

ἸΔΟΥ! πῶς δύνασθε καὶ σεῖς, μικροὶ μου ἀναγνώσταί, νὰ προκαλέσητε τὸν θαυμασμόν εἰς μίαν συναναστροφὴν, ἐομοιωθεὶς ἀριθμὸν τινὰ τὸν ὁποῖον ἐθεσέ τις κατὰ νοῦν. Ἐγὼ σὰς δεικνύω τέσσαρας τρόπους ἀγνωρίζετε καὶ σεῖς κανένα ἄλλον. .. τόσον τὸ καλλίτερον διὰ σὰς. Ἀλλὰ διὰ νὰ ἐνοησῆτε πῶς γίνεται, πρέπει εἰς ὅσα θὰ σὰς εἴπω ἀμέσως.

Ἄς ὑποθέσωμεν ὅτι ἐθεσέ τις κατὰ νοῦν τὸν ἀριθμ. 6 τὸν ὅποσον βεβαίως σεῖς δὲν γνωρίζετε· τότε τῶ λέγετε:

- Τριπλασιάσατε αὐτὸν κύριε.
- Μάλιστα τὸν ἐτριπλασίασα (καὶ οὕτω ἔχομεν 18).
- Λάβετε τὸ ἥμισυ τοῦ τριπλασίου.
- Πολὺ καλὰ, (ἔχομεν 9).
- Τριπλασιάσατε αὐτό.
- Καὶ αὐτὸ ἐγένει· (εἶναι 27).
- Διαιρέσατε αὐτὸν τὸν ἀριθμὸν διὰ τοῦ 9 καὶ εἰπέτε μοι τὸ πηλίκον.
- Τὸ πηλίκον φίλε μου εἶναι τρία.
- Ἄ! τότε ὁ ἀριθμὸς σας εἶναι ὁ 6 (τὸν ὅποσον σεῖς εὐρίσκατε λαμβάνοντες τὸ διπλάσιον τοῦ πηλίκου.)
- Μάλιστα! αὐτὸς εἶναι!

Ἄλλ' ὑπάρχουν καὶ 3 ἄλλοι ἀκόμη τρόποι· δὲν ἀπαιτεῖται τίποτε ἄλλο μικροὶ μου ἀναγνώσταί ἢ νὰ μᾶθητε καλῶς τὰ κάτωθι παραγγέλματα ἀλλὰ μὲ μίαν παρατήρησιν, ὅτι ὅταν κάμνετε χρῆσιν τῆς ἀνωτέρω μεθόδου, ἐὰν τυχὸν συμβῆ ὅταν παραγγέλλητε εἰς τιν ἀρχὴν νὰ λάβῃ τὸ ἥμισυ τοῦ τριπλασίου τοῦ ἀριθμοῦ τὸν ὅποσον ἐθεσέ τις κατὰ νοῦν, νὰ μὴ ὑπάρχῃ τοιοῦτος ἀκέραιος, καθὼς παραδείγματα χάριν συμβαίνει εἰς τὸν ἀριθμὸν 7 τοῦ ὅποσου τὸ τριπλάσιον 21 καὶ τὸ ἥμισυ τοῦ ὅπου δὲν εἶναι ἀκέραιος, τότε τοῦ λέγετε αὐξήσατε κατὰ μίαν μι-

νάδα αὐτὸ καὶ προσέχετε εἰς τὸ τέλος σεῖς νὰ προσθέσητε ταύτην τὴν μονάδα καὶ θὰ ἔχητε πάλιν τὸ ἀκριβὲς ἀποτελεσμα.

Οἱ αὐτοὶ σχεδὸν εἶναι, καὶ οἱ ἄλλοι τρόποι κατὰ τοὺς ὁποίους σεῖς λέγετε τὰ ἐξῆς:

— *Λάβετε ἕνα ἀριθμὸν, διπλασιάσατε αὐτὸν, κατόπιν προσθέσατε εἰς αὐτὸ τὸν 5, καὶ πολλαπλασιάσατε ὅ,τι θὰ εὔρητε ἐπὶ 5, προσθέσατε εἰς αὐτὸ 10, καὶ ἀκολούθως τὸ τελικὸν ἐξαγόμενον πολλαπλασιάσατε ἐπὶ 10 καὶ εἰπέτε μοι ποία εἶναι ἡ διαφορά μεταξύ τοῦ τελικοῦ αὐτοῦ ἀποτελέσματος καὶ τοῦ 350, τότε ἐὰν ὁ ἀριθμὸς τὸν ὅποσον ἐθεσέ τις κατὰ νοῦν ἦναι μονοψήφιος, τὸ ψηφίον τὸ πρῶτον εἶναι αὐτὸς ὁ ἀριθμὸς· ἐὰν ἦναι διψήφιος, τὰ δύο πρῶτα ψηφία, καὶ οὕτω καθεξῆς.*

Ἄποιοι καὶ ὁ 3 τρόπος.

— *Λάβετε ἕνα μονοψήφιον ἀριθμὸν· τριπλασιάσατε καὶ προσθέσατε εἰς αὐτὸν ὅσω, πολλαπλασιάσατε τὸ ἐξαγόμενον, τὸ ὅποσον θὰ εὔρητε ἐπὶ 3 καὶ προσθέσατε ἀκολούθως 7 εἰτα δὲ ἀφαιρέσατε ἀπ' αὐτοῦ τοῦ τελικοῦ ἀποτελέσματος τὸν 3 καὶ τὸ δέκατον αὐτοῦ τοῦ ἐξαγομένου εἶναι ὁ ἀριθμὸς. π. χ. 7, 23, 69, 76, 73, 7.*

Τέταρτος τρόπος.

Ἔστω ὁ 7.

Τριπλασιάσατε αὐτὸν καὶ ἀφαιρέσατε μίαν μονάδα, αὐτὸ ὅπου θὰ εὔρητε πολλαπλασιάσατε το ἐπὶ 3 καὶ εἰς αὐτὸ τὸ ἀποτέλεσμα προσθέσατε 8 καὶ αὐξήσατε τούτο κατὰ 3.

— Εἰπέτέ μοι τὸν τελικὸν ἀριθμὸν;

— Ὁ 71.

Λαμβάνετε τὸ 1)10 αὐτοῦ ὅπου εἶναι τὸ 7 καὶ αὐτὸς εἶναι ὁ ζητούμενος.

Κάποτε δύο τρία παραδείγματα μόνον σας κατὰ γράμμα ὅπως σὰς λέγω ἀνωτέρω καὶ ἐστὶ βέβαιον ὅτι θὰ ἐπιτυχῆνητε πάντοτε. **Γ. . . (Ἐδουθόουλός).**

Ο ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΑΚΤΟΦΥΛΑΚΟΣ

(Ναυτικὸν διήγημα)

Ἐχουν περάσει τώρα πολλὰ χρόνια ἀπὸ τὴν ἡμέραν ὅπου ἐγένειν ἡ ἱστορία, τὴν ὅποσαν ἐμέσως θὰ σὰς διηγηθῶ ὅπως μοὶ τὴν εἶπεν εἰς γέρον, ὁ ὅποιος κατὰ κερκὴν του τυχερὸν ἦτο παρών ὅταν συνέβη καὶ ἐκινδύνευσε μάχιστα νὰ χάσῃ καὶ τὴν ζωὴν του. ἐὰν δὲν εὐρίσκατο ἐκεῖ διὰ νὰ τὸν σώσῃ καὶ αὐτὸν καὶ πολλοὺς ἄλλους μαζύ του, ὁ μικρὸς μου ἥρωας, ὁ υἱὸς τοῦ ἀκτοφύλακος.

μίαν ἔχασε τὰ καράβια του, τὴν περιουσίαν του δηλαδή ὀλόκληρον, κατάρθρωσε νὰ λάβῃ θέσιν ἀκτοφύλακος εἰς μίαν μικρὰν ἑλληνικὴν νῆσον.

Ἡ ἐργασία του ἦτο ν' ἀνάπτῃ τὸν φανὸν ὁ ὅποιος εὐρίσκατο εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ λιμένος, διὰ νὰ ἀπορεύουν τὰ πλοῖα τὸν κίνδυνον τῆς συγκρούσεως. Ὁ Κύρ Σπαμάτης ἐξετέλει προθύμως τὴν ὑπηρεσίαν του ἔχων βοηθὸν τὸν μικρὸν υἱὸν του Ἀποστόλην.

Ὁ μικρὸς Ἀποστόλης ἦτο πολὺ καλὸς καὶ ἐπιμελής· ὄλην τὴν ἡμέραν ὅταν δὲν ἐσάφρευε μὲ τὸν πατέρα του ἐκώθητο εἰς τὴν θύραν τοῦ μικροῦ των οἴκισκου καὶ ἀνεγίνωσκε κανὲν βιβλίον, διότι εἶχεν ἀκούσει μίαν φωνὴν εἰς τὴν πόλιν νὰ λέγουν ὅτι ὁ ἀγράμματος ἄνθρωπος εἶναι ὁμοιος μὲ ἀπελέκτον ξύλον. Διὰ τῆς ἐπιμελείας καὶ ἐπιμονῆς του ὁ μικρὸς Ἀποστόλης κατάρθρωσε νὰ μᾶθη νὰ ἀναγινώσκῃ ἐλευθέρως καὶ νὰ γράφῃ χωρὶς σφάλματα.

Μίαν ἡμέραν, ὁ πατήρ του ἔχων ἐργασίαν εἰς τὴν πόλιν ἀνεχώρησεν ἐκ τοῦ μικροῦ οἴκισκου τοῦ ἀψήσας παραγγελλίαν εἰς τὸν υἱὸν του νὰ ἀνάψῃ τὸν φανὸν μόλις βραδυάσῃ

Ὁ Κύρ Σπαμάτης, γέρον ναυτικὸς, ἀφῶ εἰς μίαν τρικυ-

καὶ νὰ προσέξῃ μήπως τὸν σβύσῃ τὴν νύκτα ὁ ἀνεμος· ὁ Ἀποστόλης ἤκουσε μὲ προσοχὴν τὴν παραγγελίαν τοῦ πατρὸς του καὶ ὑπεσχέθη νὰ τὴν ἐκτελέσῃ κατὰ γράμμα· ὁ Κύρ Σταμάτης τέλος ἐφίλησε τὸ παιδί του καὶ ἔφυγεν.

II

Ἦτο χειμῶν, ἡ ἡμέρα ὅμως ἐκεῖνη δὲν διέφερε διόλου ἀπὸ μίαν κλοκακρινὴν ἡμέραν, ὁ οὐρανὸς ἦτον ἀνέμελος καὶ ὁ ὄριζων καθαρὸς· ὁ ἥλιος ἤρχισε νὰ κλίνη πρὸς τὴν δύσιν του καὶ ὁ μικρὸς Ἀποστόλης ἔσπευσε ἀμέσως νὰ ἀνάψῃ τὸν φανὸν τῆς εἰσόδου τοῦ λιμένος.

Ὅσῳ ἡ νύξ ἐπροχώρει, τόσῳ ὁ οὐρανὸς ἐκαλύπτετο ἀπὸ μαῦρα σύννεφα καὶ ὁ ὄριζων ἐγίνετο σκοτεινὸς καὶ ἄγριος.

Τὸ μεσονύκτιον τὰ κύματα ἐκτύπων μὲ ὀρμὴν καὶ ἔσπαζον ἀφρισμένα εἰς τοὺς βράχους.

Πόσον μεγαλοπρεπῆς, ἀλλὰ καὶ πόσον φοβερὰ στιγμή διὰ τοὺς εὐρισκομένους ἐν τῇ θαλάσῃ!

Ὁ μικρὸς Ἀποστόλης ἐξηπλωμένος εἰς τὴν πτωχὴν κλίνην του ἐκοιμᾶτο ἡσύχως.

Ἀφῆνος ὅμως, κρότος τρομερὸς ὁ ὁποῖος μετ' ὀλίγον ἐπανελήθη ἐκ δευτέρου καὶ ἐκ τρίτου τὸν ἔκαμε νὰ ἐγερθῇ.

Ἀνοίγει τὴν θύραν, ἀνέρχεται εἰς τὴν ὄροφὴν τοῦ οἰκίσκου κρατούμενος δυνατὰ ἵνα μὴ παρασυρθῇ ἀπὸ τὸν ἀνεμον καὶ βλέπει εἰς τὴν θάλασσαν.

Τὰ κύματα ἐφαίνοντο ἄγρια καὶ ἡ ὀρμὴ μὲ τὴν ὁποίαν ἐκτύπων εἰς τοὺς βράχους ἐπροξέει τροχὸν εἰς τὸν ἀκουόντα.

Τὴν στιγμήν ἐκείνην ἀστραπὴ διασχίσασα τὸν οὐρανὸν, εἶδει ἐν εἰς τὸν Ἀποστόλην πλοῖον, ὅπερ ἐπάλασε πρὸς τὰ κύματα καὶ τὸ ὁποῖον ἔριπτεν εἰς τὸν ἄερα, πυροκρόταλα ζητῶν βοήθειαν εἰς τὴν φοβεράν στιγμήν.

Τὸ πρόσωπον τοῦ Ἀποστόλη εἰς τὸ θέαμα ἐκεῖνο ἤλλαξεν ὄψιν, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐξήστραψαν καὶ μὲ θάρρος καὶ ἀπορρασιτικότητα κατῆλθεν εἰς τὴν παραλίαν!

Μὲ ταχύτητα ἀπερίγραπτον, ὁ μικρὸς ναυτικὸς ἔλυσε, τὰ σχοινία τοῦ ἀκατίου τοῦ πατρὸς του, τὸ ὁποῖον ἦτο προσδεμένον κάτωθεν τῆς οἰκίας του, ἐπέβη ἐπ' αὐτοῦ, ἤνοιξε τὰ ἱστία καὶ διηυθύνετο πρὸς τὸ κινδυνεῖον ἀτμόπλοιον.

Ἐσπευδε νὰ δώσῃ εἰς ἄλλους ζωὴν μὲ κίνδυνον νὰ χάσῃ τὴν ἰδικὴν του!

Τὸ πλοῖον δὲν ἀπέχευε πολὺ τῆς ἀκτῆς.

Εἶχε προσαράξει ἐπὶ τινος βράχου, αἱ πλευραὶ του εἶχον διαρρηχθῆ καὶ τὸ ὕδωρ εἰσερχόμενον ἀδικόπως ἐξ αὐτῶν ἐβύθιζεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸ πλοῖον.

Ἀπελπιστικαὶ ἠκούοντο ἐξ αὐτοῦ αἱ φωναὶ καὶ αἱ παρακλήσεις τῶν πνιγομένων γυναικῶν καὶ παιδιῶν!

Ὁ Ἀποστόλης κατόρθωσε τέλος νὰ πλησιάσῃ τὸ βυθιζόμενον σκάφος.

Ἦτο καιρὸς!

Ὅλιγα λεπτὰ ἐὰν παρήρχοντο εἰσέτι, τὸ σκάφος ἐκεῖνο θὰ ἐγίνετο ὁ τάφος τῶσων ὑπάρξεων!

Ὁ Ἀποστόλης μόλις ἐπλησίασε τὸ πλοῖον, διὰ φωνῶν καὶ συριγμάτων προσεπάθει νὰ ἐμφυχώσῃ τοὺς δυστυχεῖς ναυαγούς.

Ἀφῆνος ἐν μέσῳ τῆς μεγάλης ἐκείνης ταραχῆς καὶ τοῦ σάλου ἠκούσθη ἰσχυρὰ φωνή. Ἐσώθημεν... ἐσώθημεν, καὶ πράγματι εἶχον σωθῆ διότι ὁ γενναῖος ναυτόπαις προσδέσας τὸ ἀκάτιον αὐτοῦ ἐπὶ τῆς πλώρας τοῦ καταποντιζομένου πλοίου, ἐκέρδιζεν ἀντιπαλίστας γενναίως πρὸς τὸν θάνατον τὴν ζωὴν 30 ὑπάρξεων!

Ἐπεβιβάσθησαν πάντες ἐπὶ τοῦ ἀκατίου καὶ διηυθύνοντο πρὸς τὸν οἰκίσκον τοῦ ἀκτοφύλακος. Ἡ θάλασσα ὅμως ἐκμανεῖσα, κατὰ τοῦ μικροῦ ἥρωος, ὅστις μὲ τῶσων θάρρος ἀφήρει ἀπ' αὐτὴν τὴν λείαν τῆς, ὕψωνε τὰ κύματα εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ τὸ ἀκάτιον ταλαντευόμενον τρομερὰ δὲν ἠδύνατο νὰ προχωρήσῃ!

Τέλος μόλις ἐχάραζε γλυκὰ ἡ αἰγὴ, ἡ θάλασσα κουρασθεῖσα ἠττήθη εἰς τὸν ἀγῶνα καὶ ὁ μικρὸς νικητὴς ἔφερε ὑπερῆρᾶνος τοὺς ναυαγούς εἰς τὴν ἀκτὴν.

Ἦτον ἀνέκφραστος ἡ χαρὰ καὶ ἡ συγκίνησις ἣτις ἐφαίνετο δικεχυμένη εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ μικροῦ Ἀποστόλη!

Οἱ ναυαγοὶ ἀποβιβασθέντες εἰς τὴν ξηρὰν, κατεφίλον μὲ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τὸν μικρὸν σωτήρα των ὅστις ἐκινδύνευσεν τὴν ὑπαρξίν του διὰ τὴν σωτηρίαν των.

Ἡ εἶδσις ἔρθε εἰς τὴν νῆσον καὶ μετ' ὀλίγον αἱ ἀρχαὶ τῆς πόλεως ἦσαν ἐπὶ τοῦ τόπου τοῦ ναυαγίου.

Ἀποῦ ἠγχαρίστησαν οἱ δυστυχεῖς ναυαγοὶ διὰ τελευταίαν φορὰν τὸν σωτήρα των, τὸν ἠρώτησαν τί ἐπεθύμει νὰ πράξωσι δι' αὐτόν.

— Τίποτε ἀπεκρίθη ὁ μικρὸς ἥρωας· ἔπραξα τὸ καθήκον μου ὡς ἄνθρωπος καὶ δὲν ζητῶ ἀμοιβὴν διὰ τοῦτο. Μίαν μόνην παράκλησιν ἔχω νὰ κάμω πρὸς ὑμᾶς καὶ πρὸς τὰς ἀρχάς: Νὰ φροντίσῃτε διὰ τὸν δυστυχῆ πατέρα μου ὁ ὅποιος ἀγωνίζεται ὄλην τὴν ἡμέραν μὲ τὴν θάλασσαν διὰ νὰ θρέψῃ τὸν ἐαυτὸν του καὶ ἐμέ.

Ἡ παράκλησις του εἰσηκούσθη.

Μετὰ τινος καιροῦ ἀπὸ τῆς σωτηρίου ἡμέρας, εἰσερχόμενός τις εἰς τὸν λιμένα τῆς μικρᾶς νήσου δὲν διέκρινεν εἰς τὸν οἰκίσκον οὔτε τὸν ἀκτοφύλακα οὔτε τὸν υἱὸν του.

Αἱ ἀρχαὶ καὶ οἱ σωθέντες ἐφρόντισαν δι' ἀμφοτέρους.

Ὁ Κύρ Σταμάτης προσελήφθη ἐπιστάτης τῶν κτημάτων ἐνὸς πλουσίου ἐκ τῶν σωθέντων ναυαγῶν καὶ ὁ μικρὸς Ἀποστόλης ἀποῦ ἐξέμαθεν ἐνταῦθα τὰ πρῶτα γράμματα, ἀπεστάλη κατόπιν δι' ἐράνου τῶν σωθέντων ναυαγῶν καὶ τῆς πόλεως εἰς Εὐρώπην ἵνα ἐπιδοθῇ εἰς τὴν ἐπιστήμην τὴν ὁποίαν αὐτὸς ἤθελεν ἐκλέξει.

Δὲν ἐπέστρεψεν εἰσέτι ἐξ Εὐρώπης.

Πάντες ὅμως οἱ κάτοικοι τῆς νήσου καὶ οἱ σωθέντες ναυαγοὶ, θὰ ἐνθυμῶνται πάντοτε καὶ θὰ εὐλογῶσι καθ' ὄλην τὴν ζωὴν των τὸ ὄνομα τοῦ μικροῦ Ἀποστόλη τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀκτοφύλακος! ΝΙΚΟΣ Α. ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΣ.

ΧΕΛΩΝΗ ΚΑΙ ΑΙΤΟΣ

(Μῦθος)

Τῆς χελώνης, μιὰ ἡμέρα, τῆς ἐκάθησε ἔς τὸ νοῦ Νὰ πετάξῃ καὶ ν' ἀνέβῃ εἰς τὰ ὕψη τ' οὐρανοῦ. Μιὰ καὶ δυὸ εὐθὺς πηγαίνει καὶ ἀετὸν παρακαλεῖ Νὰ τὴν πάρῃ ἔς τὰ πτερά του νὰ πετάξῃ ἢ τρελλῇ. — Δὲν μ' ἀρέσει, ἀετέ, μὲν εἰς τὸ χῶμα νὰ παῖω, Νὰ πετάξω εἰς τὰ ὕψη ὅπως σὺ κ' ἐγὼ ζῆ-ῶ, Κάμε μου λοιπὸν τὴν χάριν, ἀετέ, νὰ σὲ χαρῶ Εἰς τὴν γῆν νὰ ζῆσω πλέον δὲν μ' ἀρέσει, δὲν μ' μπορῶ. — Πρόσεξε καλὰ χελώνη, τῆς θωάξει ὁ ἀετός, Δύσκολος πολὺ νὰ γείνη εἶν' ὁ πόθος σου αὐτός. Ἡ χελώνη ὅμως λόγους δὲν ἀκούει ἢ τρελλῇ Καὶ θερμότερον ἀκόμη τὸ πτητὸν παρακαλεῖ.

Πείθεται ἐκεῖνο τέλος, εἰς τὰ ῥύζια τὴν ἀρπάξει καὶ πολὺ ὑψηλὰ ἔς τὰ ῥέθη τὴν πτωχὴν τὴν ἀναιδάξει Καὶ τῆς λέγει: — Αἰ, χελώνη, θάρρος, ἔγθασον ἡ ὥρα Νὰ ἰδῶ πῶς θὰ πετάξῃς μοναχίσου καὶ σὺ τώρα Καὶ τὴν παραίτε ἀμέσως εἰς τὰ ὕψη τοῦ οὐρανοῦ Καὶ νεκρὰ ἐκείνη πίπτει εἰς τοὺς βράχους τοῦ βουροῦ.

Τώρα τῆς πτωχῆς χελώνης τὸ μεγάλο πάθημα Ἔς τοὺς μικροὺς μου ἀγαγνώστας, ὡς τοὺς γείνη μᾶθημα Καὶ ὡς ξέβουρον ὅτι ὅσοι πρᾶγμ' ἀθάνατον γυρεῖον Ὅπως ἡ πτωχὴ χελώνη νὰ τὴν πάθουν κινδυνεύουν.

NI-COS

ΕΝΝΑΤΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Τὸ «Παιδικὸν Περιοδικόν» προκηρύσσει εἰς τοὺς φίλους του τὸν ἐξῆς διαγωνισμὸν πρὸς σύνθεσιν διηγήματος.

ΟΡΟΙ

Θέμα τοῦ διαγωνισμοῦ θὰ χρησιμεύσῃ πρὸς τοὺς μικροὺς μου φίλους ἢ προκειμένη εἰκὼν.

Τὰ διηγήματα δεῖν νὰ γραφῶσιν εὐναγνώστως ἐπὶ χωριστοῦ φύλλου χάρτου.

Ν' ἀποσταλῶσι πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τοῦ «Παιδικοῦ Περιοδικοῦ» μέχρι τῆς 15 Ὀκτωβρίου.

Τὸ διηγημα δεῖν νὰ μὴ ὑπερβαίη τοὺς 70 στίχους, δημοσιευόμενον δηλαδὴ μετὰ τῆς εἰκόνος νὰ καταλαμβάνῃ μίαν σελίδα τοῦ Περιοδικοῦ.

Νὰ φέρῃ τὸ ἀληθὲς ὄνομα καὶ τὸ ἐπώνυμον τοῦ γράψαντος, τὸ ψευδώνυμόν του ἐὰν ἔχῃ, καὶ τὴν ἡλικίαν του.

Θὰ βραβευθῶσι τέσσαρα καλλίτερα ἐκ τῶν σταλησμένων κατὰ τὴν ἐξῆς τάξιν.

Τὰ ὀνόματα πάντων ὅσοι θέλουσιν λάβει μέρος εἰς τὸν διαγωνισμὸν θὰ δημοσιευθῶσιν ἐν τῷ Περιοδικῷ.

ΠΙΕΤΡΟΣ ΒΑΝΤΑΕΛ

(Συνέχεια, ἴδε προηγούμενον τεῦχος)

Ὁ δὲ Πέτρος καὶ ἡ Μαρία; Ὁ Πέτρος καθίστατο ἐπὶ πλέον σκυθρωπός. Κατ' ἀρχὰς ἠσθάνετο τύψεις συνειδήτος βλέπων τὸν Ἰάκωβον ἀφροσιωμένον εἰς τὴν ἐργασίαν του, καὶ μετενόει διότι ἀμφίβαλλε περὶ αὐτοῦ.

Ἄλλ' ἀπ' οὗτου ὁ Ἰάκωβος ἀφῆνετο νὰ παρασύρῃται ἀπὸ κακὰς γνωριμίας, ὁ Πέτρος ἔλεγε καθ' ἑαυτόν: «Εἶνε πάντοτε ὁ ἴδιος! Ἡ πτωχὴ μου Μαρία θὰ ἦτο πολὺ δυσ-

τυχῆς μετ' αὐτοῦ!» Ἐν τούτοις αἱ τύψεις του δὲν τὸν ἄρρινον ἡσύχον. Ἐπεθύμει νὰ τῷ προσφέρῃ τὰς οικονομίας του διὰ νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ ναυπηγεῖον· ἀλλ' ἐφοβεῖτο μήπως ὁ Ἰάκωβος τὸν ὑποπτευθῇ ὅτι εἶχε κανὲν συμφέρον νὰ τὸν ἀπομακρύνῃ καὶ ἀνακαλύψῃ τέλος τὴν ἀλήθειαν.

Ἄλλως ὅμως ἐσκέπτετο ἡ Μαρία· αὕτη τούναντίον ἠύσπλαχνίσθη μεγάλως τὸν ἐξάδελρον Ἰάκωβον· ἐζήτηε ἀδικόπως πληροφορίας περὶ αὐτοῦ, παρεκάλει τὸν Πέτρον νὰ

τόν φέρη τακτικά εἰς τὴν οἰκίαν των, ὁσάκις δὲ ἐπὶ γαίην εἰς τὴν πόλιν δι' ἐργασίαν ἤρχετο εἰς τὸν ναύσταθμον διὰ νὰ πάρῃ τὸν Πέτρον καὶ νὰ εὐχηθῆ συγχρόνως καλὴν ἐσπί-
ραν εἰς τὸν Ἰάκωβον.

Ὁ Πέτρος δὲν ἤξευρε τί νὰ κάμῃ· δὲν ἐτόλμα νὰ εἶπῃ κακὸν τι περὶ τοῦ πατρὸς τῆς Μαρίας, διότι ἦτο πατήρ της, ἂν καὶ αὐτὴ δὲν ἐγνώριζε τίποτε. Ἐτραύλιζεν ἐνίοτε κατὰ τι περὶ τοῦ παρελθόντος τοῦ Ἰακώβου, ἀλλ' ἡ Μαρία τὸν διέκοπτε συνηγοροῦσα ὑπὲρ αὐτοῦ.

Ὁ Ἰακώβος ὡς ἐκ τῆς κακῆς συντροφίας, τὴν ὁποίαν ἀπέκτησε, δὲν ἤρχετο εἰς Κεραντρέχ καθ' ἑκάστην Κυριακὴν ὡς πρότερον. Ὁσάκις ὁμοῦ ἤρχετο, ἡ Μαρία τὸν ὑπεδέχετο καλῶς. Ὡμίλει μετ' αὐτοῦ, τῷ διηγείτο τὰ περὶ τοῦ βίου της, καὶ τῷ ὠμίλει περὶ τῆς μάμης Βαντάελ, ἣτις ἦτο τόσο καλὴ. Κατόπιν τῷ ὠμίλει περὶ τοῦ Πέτρου, καὶ τῷ ἔλεγεν: Ἀγαπητέ μου ἐξαδέλφε, καλλίτερος πατήρ ἀπὸ τὸν Πέτρον δὲν θὰ ὑπάρξῃ· μένει πάντοτε μαζὺ μου καθ' ὅλον τὸν καιρὸν, κατὰ τὸν ὅποιον δὲν ἐργάζεται, με πηγαίνει εἰς τὸν περίπατον, μοὶ ὠμίλει περὶ διαφόρων πραγμάτων, ἐνῶ ὑπάρχουν τόσοι πατέρες, οἱ ὅποιοι ἀφί-
νουν τὴν κόρην των ἐλομόναχον εἰς τὴν οἰκίαν καὶ φεύ-
γουν διὰ νὰ διασκεδάσουν, χωρὶς νάνησυχῶσι δι' αὐτήν!

Ὁ Ἰακώβος τὴν ἤκουε τετραχήμερος· ἐνεθυμέτο, ὅτι ὑπῆρξε διὰ τὰ τέκνα του, διὰ τὴν σύζυγόν του εἰς ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, τοὺς ὁποίους ἡ Μαρία δὲν ἠδυνήθη ποτὲ ν' ἀγαπήσῃ. «Ὡ! ἐὰν ἠδύνατο νὰ ἀναζητήσωιν! ἐὰν ἠδυνάμην νὰ τὴν ἐπανεύρω, ἐσκέπτετο, πῶς θὰ προσεπάθουν νὰ ἦμαι ὅπως διαφορετικός!» Τὴν ἐπαύριον ὁ Ἰακώβος ἀντὶ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πτωχὴν κατοικίαν του, διηυθύνθη εἰς τὸ καπηλεῖον μετὰ τῶν συντρόφων του.

Ἐκεῖ εἰς ἐκ τῶν συνηζώντων εἰς τὸ καπηλεῖον τὸν ἤ-
κουσε παραπονούμενον, διότι δῆθεν ἐλάμβανε ὀλίγον μισθὸν καὶ ἐπωφεληθεὶς τῆς εὐκαιρίας τὸν ἐπλησίασε καὶ τοῦ εἶπε:
— «Φίλε μου, ἀντὶ νὰ παραπονήσαι κατὰ τῆς διοικη-

σεως, ἡ ὁποία δὲν θὰ σοὶ δώσῃ οὔτε πεντάραν περισσότε-
ρον, θὰ κάμῃς πολὺ καλλίτερα νὰ σιωπήσῃς καὶ νὰ ζητή-
σης ἄλλου μικρὰ κέρδη. . . . τὰ ἔχεις σχεδὸν εἰς τὰς χεῖ-
ράς σου καὶ δὲν τὰ βλέπεις!

— Καὶ ποῦ εἶνε αὐτὰ τὰ κέρδη Γαμπάρ; Ἐδῶ δὲν ὑπάρχουν ἄλλα τυχερὰ ἐκτὸς τοῦ μισθοῦ.

— Ναί, ναί, γνωρίζω καλῶς. . . Ἀλλ' ἐγνώρισα ἐδῶ μερικὸν καλὸν νέον, οἱ ὅποιοι. . . με τὴν βοήθειάν μου, . . . ἔκαμον μικρὰ κέρδη καὶ ἐμοιραζόμεθα τὰς ὠφελείας.

— Ἄ! ἐγὼ δὲν γνωρίζω ἀπ' αὐτὰ! Ὡμίλησέ μου κα-
θαρότερον, ἐὰν θέλῃς νὰ ἐνοήσω.

— Ὅπως θέλεις· ὑπάρχει εἰς τὸν λιμένα ἀρκετὴ ποσό-
της πραγμάτων, ἧτοι καρφίων, σχοινίων, τεμαχίων χά-
λυδος, τὰ ὅποια χάνονται. . . Ἡμεῖς τὰ πέρνομεν καὶ τὰ
χρησιμοποιούμεν. Γνωρίζω καλῶς ὅτι ἐρευνῶσι τοὺς ἐρ-
γάτας κατὰ τὴν ἐξόδον των ἐκ τοῦ ναυστάθμου· ἀλλὰ θὰ
σοῦ εἶπω τὰ μέσα, διὰ τῶν ὁποίων δύναται ὅλα νὰ περά-
σουν. Δὲν φαντάζεσαι τὸ κέρδος, τὸ ὅποιον δύναται νὰ
προέλθῃ ἀπὸ αὐτὰ. Ἡ ὑπόθεσις εἶνε ἀσφαλὴς· ἔσο βέ-
βαιος· αὔριον θὰ σοῦ ἐξηγήσω πῶς πρέπει νὰ γίνεται
τοῦτο καὶ θὰ ἰδῆς ὅτι δὲν ὑπάρχει ὁ ἐλάχιστος κίνδυνος.
Καλὴν ἐντάμωσιν, φίλε μου!

Ὁ Γαμπάρ ἀπεμακρύνθη, ὁ δὲ Ἰακώβος ἐπέστρεψεν
ἀμέσως εἰς τὴν κατοικίαν του μετὰ τοὺς ἀδελφούς. Τὸ κα-
κὸν τὸν εἶλκε. «Τί κατώρθωσα μέχρι τοῦδε διὰ τῆς καλῆς
μου διαγωγῆς; ἔλεγεν. Οἱ τίμιοι ἄνθρωποι καὶ ὁ ἐξαδέλφός
μου αὐτὸς ἀκόμη με μεταχειρίζονται ὡς ψωραλέον κύνα.
Μόνον ἡ Μαρία ὑπῆρξε καλὴ δι' ἐμέ!»

Με τὰς λέξεις ταύτας ὁ Ἰακώβος ἐρρίφθη ἐπὶ τῆς κλί-
νης του καὶ ἀπεκοιμήθη ἐρωτῶν ἑαυτὸν ποῖον ἠδύνατο νὰ
ῆνε τὸ σχέδιον τοῦ Γαμπάρ, ἀπὸ τὸ ὅποιον, ἔβλεπεν εἰς τὸν
ὑπνόν του, ὅτι ἡ Μαρία προσεπάθει νὰ τὸν ἀποτρέψῃ!

(Mme J. Colomb)

(ἀκολουθεῖ)

ΕΙΡΗΝΗ Ε. ΚΑΝΑΚΑΚΗ.

Ἡ διαθήκη τοῦ Κλέφτη

Ὡμίλια πληρωθέντος ἀρχηγοῦ πρὸς τοὺς συντρόφους του (Ἐκ τοῦ ἀνεκδότου ὠραίου ἔργου «Λαγαρνὶ» τοῦ κ. Νικ. Παπαλεξανδρῆ).

Παιδιά μου μὴν πικραίνεσθε καὶ μὴν παραπονείεσθε
Κὶ ἐγὼ δὲν ἔχω τίποτα. . . Ἄς ἦμαι λαθωμένος.
Πικρὴ ποῦν' ἡ λαθωματικὰ! φαρμακερὸ τὸ βόλι.
Πάρτε με ὅλοι σύρτέ με, ψηλά στὸ μοναστήρι,
Στρώστε κλαδιὰ νὰ κοιμηθῶ, κλαδιὰ γιὰ νὰ κοιμουμαι,
Φέρτε, παιδιά, γλυκὸ κρασί νὰ πλύνω τὸ γερὰ μου,
Φέρτε μου καὶ πνευματικὸ νὰ με ἔξομολογήσῃ,
Γιὰ νὰ τοῦ πῶ τὰ κρίματά ποῦ ἔχω καμωμένα.
Δώδεκα χρόνι' ἀρματωλὸς καὶ εἴκοσι χρόνια κλέφτης,
Μετὰ τὰ βουνά, τ' ἀπάτητα τῆς κλεφτουργίας λημέρια,
Ἐκάμα τοῦτο τὸ κορμί, ποῦ θὰ τὸ φάῃ τὸ χόμα.
Ἄς μαρτυρήσῃ ὁ Ὀλυμπος, ἡ Διάκουρα καὶ ἡ Γκιζόνα.
Ποῦ μ' ἔβρεψαν καὶ μ' ἔκαμαν στοὺς κλέφτας καπετάνο,
Ἄν ἔκαμα ποτὲ κακὸν σὲ χριστιανὸ κανένα!
Ἄς μαρτυρήσουν τὰ πουλιὰ καὶ ἡ ψηλάς ραχοῦλιας,
Ἄν ἄλλο πόνον τρέφανε τὰ λαθωμένα στήθια.
Ἄπὸ τὸν πόνον γιὰ νὰ ἰδῶ ἐλεύθερο τὸ γένος! . . .
Ἄν ἄλλη στὴν καρδιά φωτιὰ καὶ ἐνοῖα στὸ κεφάλι.
Εὔρηκε τόπο νὰ σταθῇ καὶ νὰ ριζοβολήσῃ. . .
Ζυγώσατε, μαῦρα παιδιά, καμμένα παλληκάρια.
Μ' ἔφαγεν ἡ λαθωματικὰ! ἄλλη ζωὴ δὲν ἔχω. . .

Σηκώστέ με καὶ σύρτε με ἕψηλά στὸ μοναστήρι
Κὶ ἀφήστε με γιὰ νὰ σταθῶ ἔμπροστὰ στὴν Παναγία.
Τὸν πόνον μου νὰ τῆς εἶπῶ, νὰ τὴν παρακαλέσω
Γιὰ τὴ γλυκερὰ πατρίδα μας, τὴ σκληρωμένη γῆ μας.
Ἀγαπημένα νὰ κρατῇ καὶ μονιασμένα πάντα
Τὰ ἔρημα κλεφτόπουλα, τῆς λευτεριᾶς στολίδι.
Κ' ὕστερα κόψετε κλαδιὰ ἀπὸ δένδρ' ἀνθισμένα
Καὶ στρώστε μου νὰ κοιμηθῶ τὸν ὑπνὸ μὴ γιὰ πάντα.
Τὸ μνημά μου ν' ἀνοίξετε, λεβένταις μου, μεγάλο
Νῆναι φαρδύ, νῆναι μακρὺ, νὰ πέρνῃ δυὸ νομάτους,
Καὶ μέσα νὰ με βάλετε με ὅλα τ' ἀρματά μου,
Νὰ στέκ' ὀρθὸς νὰ πολεμῶ καὶ δίπλα νὰ γερμίζω
Κὶ ἀπ' τῆ δεξιά μου τῆ μερὰ ν' ἀφήσετε παραθύρι.
Νὰ μπαίν' ὁ ἥλιος τὴν αὐγὴν, τὴ νύχτα τὸ φεγγάρι
Νὰ μπαينوβγαίνουν τὰ πουλιὰ, τῆς ἀνοιξῆς τ' ἀηδόνια.
Νὰ πέρνουν χαϊρετίσματα καὶ πᾶν κατὰ τοὺς κλέφταις.
Κὶ ὅταν τὰ μάτια μ' κλείσετε ἀδελφ' ἀγαπημένα
Ἐνας λεβέντης ἀπὸ σὰς ἕς ἀνεβῆ στὴ ράχη
Ν' ἀντιλαλήσῃ τρεῖς φορὲς μ' αὐτὸ τὸ καρσορίλι
«Ὁ Βλαχαρμάτας πῆθανε, ὁ Βλαχαρμάτας πάγει».
Γρήγορα ἀνεβάστατε παιδιά! εἰς τὸ μοναστήρι.

Προτοῦ δεθῆ ἡ γλώσσα μου καὶ πάψῃ καὶ ἡ λαλιὰ μου.
Γιατάκι μου, σ' ἀφίνω γεγὰ, τὸ μαῦρο τὸ κορμί μου
Ποῦ κάποτε ἀνάπαυε γιὰ πάντα θὰ σοῦ λείψῃ.
Ἔχετε γεία, ψηλά βουνά, περήφανα δένδρα μου
Θέλετε τώρα ἀνθίσετε, θέλετε μακρῶναι!
Στὸν ἴσχιό σας δὲν κάθουμαι οὔτε καὶ στὴ δροσιά σας.
Ἔχετε γεία κλεφτόπουλα! Τ' ἀπάτητα λημέρια

Νὰ μὴν ἀφήστε ἀδειανὰ καὶ ἔρημα τὰ γιατάκια. . .
Μετὰ τὰ βουνὰ νὰ ζήσετε, με τοὺς χονδρούς τοὺς ἴσχιους.
Κὶ ὅταν σημάνη ὁ καιρὸς καὶ ἔλθῃ ἐκεῖν' ἡ ὠρα,
Στὸν κάμπο νὰ κατέβετε με τῆς γυμναῖς ἀπάλλαις
Νὰ πάρτε ἀπ' τὰ βουνὰ τὴ λευτεριά μαζὺ σας
Καὶ θρόνο νὰ τῆς στήσετε στὴν ἔξακουσμένη Πόλι!
Αὐτ' εἶν' ἡ τελευταία μου εὐχὴ ποῦ σὰς ἀφίνω.

Ἡ ἀνοησία τῆς Σταματίνας

(ἀιτήρημα διὰ μικρὰ παιδιά)

Σταματίνα ἦτο ἓνα μικρὸ
χοριτσάκι, τὸ ὅποιον ὅπως
ὅλα τὰ μικρὰ παιδιά, εἶχε
καὶ αὐτὸ τὰ παιγνίδια του.

Τὴν πρώτην τοῦ ἔτους
ὁ πατήρ της τῆς εἶχεν ἀ-
γοράσει ἀκόμη καὶ μίαν
ὠραίαν κούκλαν, τὴν ὁποίαν ὠνό-
μαζε Φωφῶ καὶ τὴν ὁποίαν τό-
σον πολὺ ἀγαποῦσε ὥστε τῆς εἶχε
δυὸ φορέματα· ἓνα τὸ ὅποιον τῆς
ἐφόρει κάθε ἡμέραν καὶ ἓνα ἄλλο

τὸ ὅποιον εἶχε κλειδώσει εἰς τὸ δουλάπι διὰ
τὰς ἐορτάς. Ἀλλ' ἐκτὸς τῆς κούκλας τῆς

ἡ Σταματίνα εἶχεν ἀκόμη καὶ ἓνα γιατάκι, τὸ ὅποιον
ἀγαποῦσε ὅσον καὶ τὴν κούκλαν τῆς· τοῦ εἶχε δέ-
σει εἰς τὸν λαιμὸν μίαν ὠραίαν κορδελίτσαν καὶ
ἓνα μικρὸ κουδουνάκι.

Μίαν Κυριακὴν, ἡ Σταματίνα ἠθέλησε νὰ φορέσῃ
εἰς τὴν Φωφῶ τὸ καλὸ τῆς φόρεμα, τὸ ὅποιον ὁ-
πως σὰς εἶπον εἶχε κλειδώσει εἰς τὸ δουλάπι.

Πηγαίνει ἐκεῖ, ἀνοίγει, ἀλλὰ τί βλέπει! πῶ! πῶ!
Ὁ Κύρ-Μουστάκας, ἓνας μεγάλος καὶ φοβερὸς ποντι-
κὸς τὸ εἶχε κατακοματιάσει!

Ἦρχισε τότε ἡ καυμένη νὰ κλαίῃ ἀπαρηγόρητα
ἀπὸ τὴν λύπην της. Ἐξάφνα ὁμοῦ τῆς ἦλθε μία
ἰδέα: νὰ πάρῃ δηλαδὴ τὸ γιατάκι καὶ νὰ τὸ κλείσῃ
εἰς τὸ δουλάπι διὰ νὰ πιάσῃ τὸν ποντικόν. Ἀμέσως
λοιπὸν, μετ' ὀλίγον τὸ γιατάκι εὐρέθη εἰς τὸ δουλάπι.

Ἡ Σταματίνα ἦτο βεβαία ὅτι δὲν θὰ γλυτώσῃ
ὁ κύρ Μουστάκας ἀπὸ τὰ νύχια τῆς γιατίτσας της.
Πόσον ὁμοῦ ἠπατάτο! Ὁ κύρ Μουστάκας ἦτον ἐξυ-
πνότερος ἀπὸ αὐτήν καὶ διὰ τοῦτο ὅταν ἤκουε νὰ
κτυπᾷ τὸ κουδουνάκι τῆς γιατίτσας τίγχι-τίγχι δὲν
ἐνοοῦσε νὰ ἐβγῇ ἀπὸ τὴν τρύπα του!

Ἀργὰ, πολὺ ἀργὰ ἐκατάλαβεν ἡ Σταματίνα ὅτι τὸ
νὰ κλείσῃ κάποιος τὸ γιατάκι του εἰς τὸ δουλάπι
μὲ τὸ κουδούνι εἰς τὸν λαιμὸν διὰ νὰ συλλάβῃ τὸν
κύρ-Μουστάκαν, ἦτο μία μεγάλη ἀνοησία, τὴν ὁ-
ποίαν σεῖς, ἂν σὰς τύχῃ ὁμοία περίστασις μικρὰ
μου παιδιά, δὲν θὰ κάμητε βεβαίως ποτέ.

ΒΕΛΙΩ ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

✦ ΠΑΙΔΙΚΗ ΗΧΩ ✦

Ὁ μικρὸς Τοτός λέγει εἰς τὸν φίλον του
Κουριοκεφαλάκην:

— Κουριοκεφαλάκη, θὰ μοῦ κάμῃς τὴν
τιμὴν νὰ ἔλθῃς αὔριον εἰς τὴν κηδεῖαν τοῦ
μικροῦ ἀδελφοῦ μου;

Καὶ ὁ Κουριοκεφαλάκης!

— Αὔριον Τοτό μου εἶναι ἀδύνατον, ἄλ-
λην ὁμοῦ ἡμέραν εὐχαρίστως.

Ἐστάλη ὑπὸ Φωτεινῆς Κανδουλαράκης.

Ὁ Διδάσκαλος ἐστάζει τὸν Γιωργάκη
ἀριθμητικὴν, ἐπειδὴ δὲ δὲν ἀποκρίνεται εἰς
τὰς ἐρωτήσεις του τοῦ λέγει:

— Κάθησε παιδί μου, εἶσαι πολὺ ἀδύ-
νατος.

Καὶ ὁ Γιωργάκης.

— Ἐγὼ εἶμαι ἀδύνατος; Ἄν ἐγὼ δέρνω
ὄλους τοὺς συμμαθητάς μου, νὰ ῥώτησέ τους.

Ἐστάλη ὑπὸ Π. Α. Στασινοπούλου.

Ὁ Μικρὸς Κοκορομαυλάκης λέγει πρὸς
τὸν Πετεινόμαλον.

— Διὰ τί Πετεινόμαλε βρίζουν αὐτὸ εἰς
τὴν φουλέαν της κόττας ὅταν γεννᾷ.

Καὶ ὁ Πετεινόμαλος:

— Καυμένη καὶ σὺ τόσο πρᾶγμα δὲν
μπορεῖς νὰ καταλάβῃς; Νὰ διὰ νὰ πέρνῃ
μέτρο!

Ἐστάλη ὑπὸ Θ. Σ. Μπίκου.

✦ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ ✦

161 Αἴνιγμα

Εἰς τὰ ὄρη τῆς Εὐρώπης
ζήτησόν με καὶ θὰ μ' εὕρῃς·
ἂν μὲ ἀποκεφαλίσῃς
καὶ τὴν λήγουσαν τούτης,
ποταμὸς τις τῆς Ἀσίας
γίνομαι εὐθὺς νὰ ξεῦρῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ Κ. Εὐγενίδου.

162 Αἴνιγμα

Πέντε γράμματα ὃ φίλε
ῥῆμα ἐν ἀποτελοῦν
τὸ ἐν ὅμοις ὅταν λείψῃ
δυὸ θὰ ὑποληφθῶν,

Ἐστάλη ὑπὸ Βόια τοῦ Συσφικτήρος.

163 Αἴνιγμα

Τὸ πρῶτον μ' εἶναι πρόθεσις,
κλείει τὸ δευτέρον μου
ἐν ὄνομα δὲ κύριον
εἶναι τὸ σύνολόν μου

Ἐστάλη ὑπὸ Δ. Σαρηγιαννοπούλου.

164 Αἴνιγμα

Εἶμαι μέσα εἰς τὴν Ρώμην
καὶ συγχρόνως εἰς τὴν Κῶ
διατρέψω εἰς Μωρέαν
εἰς Ρωσσίαν κατοικῶ.

Ἐστάλη ὑπὸ Εὐάδου "Αθους.

165 Αἴνιγμα

Ποταμὸς Ἀσίας εἶμαι
ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀφίσης,
ἓνα γράμμα ἂν προσθέσῃς
καὶ με παροξυτονίσῃς
ὅρος εἶμαι Θεσσαλίας.

Ἐστάλη ὑπὸ Στυλιανοῦ καὶ Πάνου Κορδαίωνων.

Ἄσκις ἀσκήσεων Η' τεύχους.

156) Δῆλος-ἦλος. — 157) Ἀκτιον-Ἀκί-
τιον. — 158) ὁ Ἥλιος ἢ ἡ Σελήνη. — 159)
τὸ ἵστογιόν Α. — 160) Ἐτρωγε τὸν πίδα
αἰγὸς ἔμπροσθεν βέτου.

Μόλις έλαβα τό γραμματάκι σου, αμέσως σοί απέστειλα τό ζήτηθέντα συλλογία προσφιλής μοι Αικατερίνη Ρετινιά. Τά έλαβες; Έσπε μου διά νά ήσυχάσω.

Τήν τελευταίαν έπιστολήν σου και τήν πρό αυτής σταλείσαν μοι έπιστολήν έλαβον φίλτατε Λύγξ και σοί απήντησα αμέσως: άπορώ δε πως δέν έλαβες τήν έπιστολήν μου. Άπό τοῦ παρόντος τεύχος συμμορφούμαι πρός τήν έπιθυμίαν σου.

Τήν ώραίαν Παιδικήν 'Ηχώ τήν όποίαν μοι έστειλεις αγαπητή μου Φωτεινή Κανδυλαράκη έλαβον και τήν δημοσιεύω ως βλέπεις σήμεραν.

Μόλις έμαθον ότι ήρесе τόσον πολύ και εις σε και εις τόσους άλλους φίλουςμου τό 'Ναυτικόν διήγημα φιλιτάτη Θεά 'Αθηνά αμέσως έγραφα άλλο δυοιον διάνά σās ευχαριστήσω περισσότερον: διά τήν πολλήν αγάπην σου σε ευχαριστώ πολύ πολύ.

Με πολλήν χαράν έλαβον τό πρώτον γραμματάκι σου αγαπητή μου Μαργαρώ Κουγκουλιέρη. Τώρα ότε ήρχισες, μη παύσης νά μοι γράφης τακτικά.

Τό εύμορφο και καλιγεγραμμένον γραμματάκι σου έλαβον και ανέγνωσα με μεγάλην χαράν προσφιλής μοι Πηνελόπη Γ. Μερκούρη. Τά αινίγματά σου θά δημοσιευθώσι με τήν σειράν των.

Μά καλέ Αίματόφυρτε Πηλιορίτη τί θυμός είναι αυτός: Πώ! πώ! έγώ φοβούμαι και νά σοῦ απαντήσω άκούη μήπως τά βάλεις και με έμέ. Τώρα όταν έμαθα τήν αλήθειαν διακηρύττω εις όλους τοῦς φίλους μου ότι τό πουλάκι μου ειχε ειπῆ πράγματι ψεύματα, ώστε άναίρω όσα έγραφα διά σε εις τό προηγούμενον φύλλον μου και σοῦ στέλλω χιλια φιλήματα νά τά μοιράσης με τόν φίλον μας Καρτσιώτην!

Δέν θά δημοσιευθῆ ὁ γρίφος σου φίλτατε Στεφ. Παρώδη ότιότι είναι πολύ εύκολος, και διότι άλλως έχει δημοσιευθῆ πρό καιροῦ και εις άλλο Περιοδικόν. Διά τήν πρός έμε αγάπην σου σοί στέλλω ένα γλυκό φιλί.

Έλαβον τήν έπιστολήν σου αγαπητέ Γ. Δ. Πετρόπουλε τό αίνιμά σου όμως είναι πολύ κοινόν και γνωστόν ώστε θι κάμης τόν κόπον νά μοι στείλης άλλο καλλίτερον.

Ἡ αίτία διά τήν όποίαν δέν λαμβάνεις τό φύλλον φίλτατε Χ. Δ. Παντελάτε είναι ότι δέν έλαβον μέχρι τοῦδε τήν συνδρομήν τοῦ Β' έτους: Μόλις τήν λάβω θά σοί τά αποστειλω αμέσως.

Όσο και αν μοι τό γράψης ποτέ δέν θά πιστεύσω αγαπητή 'Υφιτενης Κυπαρισσος ότι εισαι θυμωμένη μαζί μου διά τήν αίτιαν τήν όποίαν μοι γράφεις, άφου γνωρίζεις καλώς ότι όλοι οι συνδρομηταί μου μοι στέλλουσιν αινίγματα με τήν ίδίαν έπιθυμίαν. Τά τοποθετώ κατά τάξιν ενν ήνε καλά και όταν έλθῆ ἡ σειρά των τά

δημοσιεύω: ώστε παῦσε τόν θυμόν και στείλε μου ένα γραμματάκι από τά ώραία εκείνα τά όποία με τόσην χάριν άλλοτε μου έγραφες.

Όπως βλέπεις φίλτατε Γ. Γ. Συριόπουλε, κάμνω τάς δεούσας πικρατηρήσεις πλαγίως εις άμφοτέρους τοῦς φίλους μου και πιστεύω νά φιλιωθώσιν επί τέλους: περί τούτου θέλω νά μοῦ γράψης: 'Όσον διά τά αινίγματά σου δέν θά δημοσιευθώσι διότι τό ειπὸν και τό επανέλαβον χιλιάκις ότι τά αινίγματα τα ποέπει νά γράφω ντικ εις χωριστόν χάρτην άν θέλετε νά τά λαμβάνω ύπ' όφιν μου: ώστε αντίγραφέτα και στείλε τα πάλιν. Πρέπει νά συνειδησητε επί τέλους εις αυτό.

Τό γραμμα και τό φιλάκιο σου τά έλαβον αγαπητή 'Αγγελιαφόρος Περιστέρα ελυπήθην όμως πολύ διότι και σύ δέν έλαβες τό φύλλα τά όποία θά σοί στείλω πάλιν, εκ τρίτου. Διά τήν πολλήν αγάπην σου σοί στέλλω και έγω άλλα τέσα φιλάκια.

Έλαβον τό γραμματάκι σου Φιλόπατρι Μακεδών και διώρθωσα τήν διεύθυνσιν σου: τό φύλλον τοῦ Μαΐου σοί τό έστειλα αμέσως.

Είναι αδύνατον νά σοῦ πικρατήσω πόσον ελυπήθην διότι δέν σε ειδον όταν ήλθες εις τό γραφεϊόν μου φίλτατέ μου Β. Π. Διαμαντόπουλε επίτηδες διά νά με γνωρίσης: εις άλλην εύκαιρίαν γνωρίζομεθα αν και έγω χωρίς νά σε ίδω σε γνωρίζω καλά από τά ώραία γραμματάκια σου και τόν ύπερ έμου ένθουσιασμόν σου.

"Εποεπς νά εισαι εδώ, εις ξένην γῆν, μακράν τῆς 'Ελλάδος, μοι γράφει ἡ φιλιτάτη Ξενιτευμένη 'Ελληνοπούλα διά νά αισθανθῆς ποίαν χαράν αισθανόμεθα οι 'Ελληνοπαίδες όταν λαμβάνωμεν τό χαριτωμένον μας Περιοδικόν. Με δάκρυα χαρῆς και συγκινήσεως τό αναγινώσκωμεν άπ' αρχῆς μέχρι τέλους ενν εννώνιζες ποίον καλόν προσφέρεις εις ήμάς, θά εφρόντιζες νά μās επισκέπτεσαι ταχύτερον πολυαγαπημένον μου Περιοδικόν." Σε συγγαίρω διά τά άδοκάντινα αισθήματά σου Ξενιτευμένη 'Ελληνοπούλα και σοί στέλλω πολλά πολλά φιλήματα διά νά τά μοιράσης εις όλους τοῦς αὐτοῦ: 'Ελληνοπαίδας.

Όραία είναι ἡ Παιδική 'Ηχώ τήν όποίαν μοι έστειλεις φίλτατε Σ. Ν. Λεγάκη: θά δημοσιευθῆ με τήν σειράν τῆς.

Έλαβον τήν έπιστολήν σου φίλτατον Βόρειον Σέλας, 'Απορώ και έγω αληθώς: πως δέν έλαβες τό άλλο φύλλον. Θα φροντίσω νά σοί τό αποστειλω. Τά αινίγματά σου και ἡ Παιδική 'Ηχώ θά δημοσιευθώσι με τήν σειράν των.

Ακόμη πατώ από τήν γοράν μου διότι έλαβον τήν φωτογραφίαν σου προσφιλής Μαρία Π. Θεοχάρη τήν όποίαν θά δημοσιεύσω εις τό επόμενον τεύχος διά νά έργασθῆ ὁ Ξυλογραφος με τήν ήσυλίαν του: εις όλους τοῦς διαγωνισμούς εισαι δεκτῆ, εις όλους.

Κ. Μαυρογεώργην Σουζῆ. 'Επιστολήν ελάδομεν. Ευχαριστοῦμεν.

Έν Σμύρνῃ συνδρομηταί εις τό «Παιδικόν Περιοδικόν» έγγραφοται παρά τῶ 'Ελληνικῶ ἐκπαιδευτηρίῳ τοῦ κ. Νικολ. Ἀρώνη.

Οἱ βραβευθέντες εις τοῦς μέχρι τοῦδε διαγωνισμοῦ: και μη λαβόντες εισέτι: τά δῶρα των παρακαλοῦνται νά προσέλθωσι και νά παραλάβωσι ταῦτα εκ τοῦ γραφεϊου.

Οἱ συνδρομηταί ἡμῶν οἱ μεταλλάξαντες κατοκίαν παρακαλοῦνται νά δηλώσωσιν ἡμῖν άκριβώς τήν νέαν αὐτῶν διεύθυνσιν, αναγράφοντας συγγρόνως και τήν ὄδόν και αἰθιμόν τῆς οἰκίας, εκ όποίας ανεχώρησαν.

Βιβλιοπωλεϊόν και Χαρτοπωλεϊόν, Καροπούλου και Σούτσου επί τῆς ὁδοῦ Αἰόλου ἀριθ. 156 ἀντικρῦ τοῦ Φαρμακειου Κρίνου.

Εἰς τό εἰρημένον βιβλιοπωλεϊόν δύνανται οἱ συνδρομηταί ἡμῶν νά εὑρωσιν άπαντα τά διδακτικά βιβλία δεδεμένα εις μικροτέραν τιμήν από τά ἕδρα. Επίσης εν τῶ αὐτῶ βιβλιοπωλεϊῳ εὑρίσκονται και άπαντα τά εἶδη τῆς γραφικῆς ὕλης εις τιμῆς εκτάκτως συγκαταβατικῆς. Εἰς τό αὐτό βιβλιοπωλεϊόν δύνασθε νά εγγράψητε και τοῦς φίλους σας συνδρομητας εις τό «Παιδικόν Περιοδικόν» λαμβάνοντες τό ἀνάλογον δῶρον.

Επίσης και εις τό γνωστόν επί τῆς διασταυρώσεως τῶν ὁδῶν Αἰόλου και Μιλτιάδου βιβλιοπωλεϊόν τοῦ φίλου πράκτορος ἡμῶν κ. Γ. Καμπάση οἱ συνδρομηταί ἡμῶν δύνανται νά εὑρωσιν ότι δήποτε διδακτικόν βιβλίον και ἰδίως... άπίστευτον συγκαταβασιν!